

Είθε δὲ κί' αὐτοί, ποῦ τώρα
τὴν ἰσχὺν σου φεβρίζουν
μὴ τὰ σκῆρα τὰ πυρρῶρα
καὶ ζιτωπίωτα σὶ 'βρίζουν,

Ταπεινοὶ νὰ σιωποῦν
ἐμπροσθὰ σου, παθησιαμένε,
καὶ ποτὶ νὰ μὴν κοποῦν
κί' τ' α ὕ τ' α σὺ πὼς τὰ λίνε.

Φ.—'Αμὴν, μεγάλε Πατισάχ, ἄκου κί' ἐμὲ τὸν βλάκκα,
κί' ὅσον ἡ σεβασμία σου σ' ἰξοθενῆ μαλάκκα,
κί' ὅσον κί' ἐκείνη τὸν Ρωμῶν μεγαλειτέρα γίνεται
μὲ τῆς καινούριας συνταγαίς, ποῦ βγαίνει τὸ Κορδόνι,
ποσοῦτον κί' ἡ μαλακία σου καὶ σχέσεων ἰντείνεται,
καθὰ τὸ διπλωματικὸν μὰς εἶπε μπαρμπιτόνι.

'Αμὰν, Χαμίτ Σουλτάνε,
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ θαυμασία
κί' ἕνα φριμάνι βγάινε
νὰ γίνουν τὰ γυμνάσια.

Μίμνισο, φίλε Πατισάχ, καὶ δρόλου μὴ λησμονεῖς
πὼς τώρα ποῦ κατήντησες τῆς εὐκοιμένης βάρος,
δὸς μόνου ὡς προτάται σου καὶ σύμμαχου σου μόνου,
δὸς μοι καὶ μὰ λόντες... ὁ Θεωρῆς κί' ὁ Τσάρος.

Χαῖρε, μπόγια σεβταλῆ,
ποῦ 'στὸ σράξιμο τρυφερῆ,
ὅμως τώρα, Φασουλῆ,
γύρνα ἴλιγο νὰ τῆς φῆς.

Ὁ Σκουζὺς κατὰ μνήσων 'στὴν πλῆθὺν τῶν Ἀρμενίων.

'Εμῶσθαε, κακόμοιροι, τὸ θλιβερὸ μαντάτο;
ὁ Τοῦρκος Πρέσβης ἀπικεῖται καὶ θέλει νὰ σὰς διώξωμε,
κί' ἡμεῖς ἡμέρῳ τὸν βγάξομε τὴν σκούζα μας ὡς κάτω,
γιατὶ δὲν πρέπει σήμερα τὰ πράγματα νὰ σπρώξωμε.

Λέγει πὼς ὑποπτεύεται τὴν τόσην μας ξενίαν,
ὅτι μελαδὲς καὶ σ' ἐπάς θὰ βγάλετε μεγάλους,
λέγει πὼς θὰ ζημῆσετε καὶ 'στὴν Μακεδονίαν
μὲ τοὺς δικούς μας τοὺς ληστές, τὸν Μπρόφα καὶ τοὺς ἄλλους.

Κί' ὅταν ὁ Τοῦρκος Πρεσβευτὴς τοιαῦτα βεβαιώσῃ
κί' ἐγὼ τὴν ὑπόψιν του τὴν θεωρῶ βεβαία,
φίλια διπλωματικὴ πρὸ χρόνου μὰς ἐνόνει
μὲ σταθερὰν ἐκτίμησιν καὶ πίστιν ἀμοιβαίαν.

Βεβαίως δὲν ἐπιθυμῶ κανένα ν' ἀπελάσω,
ἀλλ' ὅμως εἶναι δύσκολος ἡ τρωγὴ μου θέσις,
καὶ μήτε γιὰ χατῆρῃ σας ποτὶ μου θὰ χελάσω
τὰς πρὸ πολλοῦ καὶ δι' ἐμοῦ μαλακυνθῶσας σχέσεις.

Ὡς τώρα τὰς θρηνώδεις σας ἀκούσαντες φωνὰς
προθύμως σὰς ἰδωσάμεν ταπεινὰ καὶ σκηνὰς,
ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ καὶ σὰς δουλειὰς νὰ μὰς ἀνοίγετε
κί' ἀνάγκη κατεπίρρους με τὸ καλὸ νὰ φύγετε,
διότ' ἡ παρουσία σας εἰς τὰ 'δικὰ μας μέρη
καθόλου διπλωματικῶς 'στὸ κράτος δὲν συμφέρει.

'Εκτὸς δὲ τούτου, κύριοι, σὰς λέγω καθαρὰ
πὼς ὑποπτεύομαι κί' ἐγὼ τὸ βέλο σας λεφθοῦσι,
κί' ἀρού 'στὴν Πάγκκα 'μῆκατε τῆς Πέλις φανερὰ
καὶ 'στὴ 'δικῆ μου πιθάνον νὰ κάνετε γλουρούσι,
καὶ τότε δίχως Τράπεζα καὶ πάγια καὶ ράντα
καὶ τοῦ Μινιστροῦ τῆνομα τὸ γάνο μὰ γιὰ πάντα.

Τρέμο μὲ τὴν ὑπόνοιαν μιὰς τοιαύτης στάσεως,
οὐ θέλω δ' ἀνοῖσιν ὄμας περὶ τῆς ἀπελάσεως,
κί' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας κί' ῥθώσσετε τ' αὐτὰ
καὶ μάθετε τόνόρε μου πὼς δὲν θὰ κηλιδῶσω,
κί' εἶναι μεγάλος κίνδυνος καὶ σὰς χαμηλῶν νυκτιὰ
σὰν τὸν Βασιρὸν Γερμανὸ κρυφὰ νὰ σὰς ἐκδώσω.

'Στὸν Ἀρμενίων τὴν φυλὴν τὴν ὀκνηρὰν καὶ χαθύνῃ
μὲ τρόπον ἀναγγέλλεται τὰ μάλα φιλικῶν
πὼς τὸ κρυφὰ διὰ νυκτὸς ἐκθίδειν κί' ἀπελάσθαι
εἶναι τὸ φόρτε τοῦ Σκουζέ τὸ διπλωματικόν.

'Ἐχον δὲ τοῦτο κατὰ νοῦν τὸ πλῆθος τῶν προσφύγων
ὡς μὴν ἐπαναπαύεται 'στὴν τῆς ξενίας νόμον,
καὶ πρὶν αὐτὸ τὸ φόρτε μου σὰς δεῖξω μετ' ὀλίγον
φρυγατε καθὼς ἔφυγε κί' ὁ Λωτὶ ἐκ τῶν Σωδύμων.

Τοῦ Κουσουλάκου συμφόρα καὶ συνοδεῖα δοδαρά.

Ὅποιος νόμους ἔχονεν δικαίους ἢ αὐστηροὺς !...
'στὸν Κουσουλάκον ἔστειλαν εὐκύνους τρομεροὺς
γιὰ νὰ τὸν πᾶνε 'γρήγορα δετὸν εἰς τὴν Λαμνίαν
συμφόρως πρὸς τὴν τρέχουσαν τοῦ κράτους εὐνομίαν.

Κί' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'φώναξε:—Καλὰ νὰ τὰ τραβῆς,
γιατ' εἶσαι μπόγιας, δῆμιος, ληστής καὶ Βαραββᾶς,
κί' ἐτόλμως αἰμοχρῶς ἐκτὸς τῆς ἄλλης ὄλης
διάλυσιν Βασιλικῆς μηρτελαίς ν' ἀναγγεῖλαις.

Καλὰ νὰ πάθης, Βαραββᾶ, σκορπίε καὶ μῦθρο εἶθι,
γιὰ τοῦτο τὸ κακούργημα καὶ πὼς δὲν θὰ φρυδῆ;
καὶ νὰ δοξάγῃς τὸν Θεόν, ποῦ μες 'στὸ Παλαμῆθι
δὲν καταμῆρσαν καὶ σὲ μαζί με τοὺς δεκατῆ.

'Ἦθελες τὸν πολέμορον καὶ 'στὴν Αὐλὴν νὰ κἀνης,
καὶ μήτ' ἐμένα 'ρώτησες, μηδὲ τὸν Περλιέτο,
μὰ τώρα τοῦτο γνῶμας καὶ τοῦτο μὴν ἔχωντες:
σοὺς ὁ Θεὸς συνέσειξε τὸ Σ κ ρ ι π μὴ χωρίζετω.»

Γεγονὸς δημοτικὸν κί' ἄκρος διπλωματικόν.

'Ἐν μέσῳ τῶσων συτηγῶν κί' αἰματηρῶν συμβάντων,
ἐνῶ φρικώδεις ἀπειλοῦν τὸν Δαρδανέλια στόλου,
ὁ Πατισάχ ὁ σύμμαχος ἐδέχθη τέλος πάντων
καὶ τὸν Ρωμῶν μὲ φουλκίς νὰ πᾶρ μες 'στὴν Πέλι.

Κί' αὐτὸς ὁ νέος θρήνιμος τοῦ Θεωρῆ βαυμάζεται,
μὲ τοῦτον τοὺς μεσολλήνας τοὺς 'κάνανε κουρέλια,
ὁ δ' ἀπιοδρόμων Ἀ λ φ ε ι δ ε ς πρὸς ἐκπαλὸν ἐτοιμάζεται
κί' ἐντὸς ὀλίγου θὰ περᾶ γοργῶς τὸν Δαρδανέλια.

Καὶ βλέπων ἐτόλον Ἀγγλικὸν ἀπέψω 'στὰ στενά,
ποῦ δὸς τοῦ πᾶσι κί' ἔρχεται κί' αἶρα κοπανᾷ,
μετὰ περιτρονήσεως ὁ δρόμων θὰ περάσῃ
καὶ μόλις θὰ καταδελχθῇ τοὺς Ἀγγλους νὰ γελάσῃ.